

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑωτερικοῦ δραχ. 7. — Ἑξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομὰς ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέα δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15. — Ἐν τῷ Ἑξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθῆναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 117, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτικῆς

Περίοδος Β'. — Τόμ. 6ος.

Ἐν Ἀθῆναις, τὴν 24 Ἰουλίου 1899

Ἔτος 21ος. — Ἀριθ. 31

Η ΣΗΜΑΙΑ

Ὁ γαλλικὸς στρατὸς ἐμάχετο ὑποχωρῶν. Ἀφ' ἐνὸς ἡ Ἑλβετία, ἀφ' ἐτέρου αἱ κορυφαὶ τῆς Γιούρας χιονοσκεπεῖς, καὶ πλησιέστερα ὁ Μαντόυρελ, ἐρχόμενος ἐκ Παρισιῶν κατεπευσμένως.

ἔχον πολέμησιν ἀνδρείους εἰς τὸ Βιλλερσέξελ οἱ ὑπὸ τὸν Ἕλληνα στρατηγὸν Βούρδαχην. Ἀλλ' ἐξαναγκασθέντες νὰ ἐγκαταλείψουν τὰς θέσεις, τὰς ἰστίδας εἶχον κοτακτῆσιν, οἱ στρατιῶται ἐκείνοι, περικυκλωμένοι πανταχόθεν, προσεπάθουν εἰς μάτην νὰ διαφύγουν τὸν ἐχθρὸν.

Εἰς ἐξ αὐτῶν, μόνος, ἡμιθανὴς ἐκ τοῦ λόχου, τῆς πείνης καὶ τοῦ κόπου, μ' ἐπίθετον αἱματωμένον εἰς τὸ μέτωπον, περιπλανᾶτο τρόπον τινα ἐντὸς λαβυρίνθου, ἀπὸ τὸν ὁποῖον δὲν κατώρθωνε νὰ ἐξελθῇ.

Ἦτο νύξ σκοτεινὴ. Ἡ πυρέσσουσα κεφαλὴ τοῦ τραυματίου διετῆρει ἀκόμῃ τοὺς κρότους τῆς μάχης, καὶ ὁ ἀνεμος, πνέων μανιώδης, τῷ ἐφάνετο ὡς ἡ μεμακρυσμένη ἡχὴ τῶν τηλεδόλων, τῶν ἐνδρευνόντων ὀπισθεν τοῦ Ἑρικού.

— Ἐτελείωσε ! . . Δὲν μπορῶ πιά νὰ προχωρήσω ! . . ἐψύθουρσεν ἐξηγνημένος, ἐνῶ τὸ βλέμμα του προσεπάθει νὰ διασχίσῃ τὸ σκότος, διὰ νὰ ανακαλύψῃ ἐκεῖ πλησίον κανέν ἄσυχον. Βράχοι γιγαντιαῖοι, ὡς τόσα φαντάσματα, τὸν προσεμάλουν, θὰ ἔλεγες, μὲ τὰς ἀγκάλας ἀνοιγνύσας : « Ἐλα . . ἔλα νὰ κοιμηθῇς ! . . » Ὁ στρατιώτης ἔκαμνεν ἐν βῆμα πρὸς αὐτοὺς, ἀλλ' ἀμέσως μὲ τὰς ἐξησθηγμένους χεῖρας ἐθλίβε τὸ στήθος του καὶ ἀνίστατο, διὰ νὰ μὴ νικηθῇ ἀπὸ τὸν πειρασμόν.

— Νὰ κοιμηθῶ ἐδῶ ! . . Ποτέ ! . .

Καὶ ἐξηκολούθει τὸν δρόμον του, κατ' ἐλθεῖν ἐμπρός, ἀνακαλῶν τὰς ἀναμνήσεις του, διὰ νὰ γνωρίσῃ ποῦ εὐρίσκεται καὶ νὰ διευθυνθῇ ἀσφαλῶς. Ἀπὸ τὰ πόθη τῆς ψυχῆς του ἤσχετο νὰναεῖται ταχέως ἡ ἡμέρα, διὰ νὰ τοῦ φωτίσῃ τὸν δρόμον.

Ἀλλὰ φεῦ ! . . Μόλις ἡ πρώτη ἀμυδρὰ λάμψις τῆς ἡυῆς ἐφώτισε τὰς κορυ-

φὰς τῶν βουνῶν, ὁ στρατιώτης κατέστειλε κρυγὴν τρόμου. Εἶχε κάμῃ λάθος ὁλέθριον, καὶ ἀντὶ νὰ διευθυνθῇ πρὸς τὰ σύνορα, εἶχεν ἐπιστρέψῃ ὀπίσω, πρὸς τὸν ἐχθρὸν. Ἀπόστασις διακοσίων μόλις μέτρων, τὸν ἐχώριζεν ἀπὸ ἓνα σταθμὸν πρωτακόν.

Ὁ γάλλος ἀπέμεινεν ἐκεῖ ὡς νὰ πελιθώθῃ. Τὰ μυτερά ἐκεῖνα κρᾶνη τὸν ἐμαγνήτιζαν, ὡς τόσοι ὄφεις, καὶ τῷ

Καὶ ἔτρεχεν. Ἦσθάνετο ἀγωνίαν θανάτου, συλλογιζόμενος ὅτι ἦτο δυνατόν νὰ τον καταδιώξουν, νὰ τον φθάσουν, νὰ τον αἰχμαλωτίσουν . . Ἦκουεν, ἡ ἐνόμιζεν ὅτι ἀκούει ὀπισθεν τοῦ τὸν ποδοβολητὸν τῶν ἵππων. Ὁ ἐχθρὸς ἐφθανε . . . Ποῦ νὰ τρέξῃ ; Ποῦ νὰ εὕρῃ καταφύγιον ; . .

Χιών, ἐρημία καὶ ἀπόγνωσις γύρω του. Ἀλλὰ . . μήπως εἶνε θαῦμα ; Ἴδου

ἀφῆρουν πᾶσαν δύναμιν ἐνεργείας . . . Μυρία σκέψεις συγκεχυμέναι συνεκρούοντο εἰς θύελλαν ἐντὸς τοῦ κρηνίου του. Τί νὰ κάμῃ ; πῶς νὰ κινηθῇ χωρὶς νὰ τον ἴδουν ; πῶς νὰ φύγῃ ; πῶς νὰ σωθῇ ; Ἐξαίφνης ἀντήχησε πυροβολισμός.

— Ἐχάθηκα ! . . μὲ εἶδαν ! . .

Ἀλλ' ἡ σφαῖρα ἐκείνη, ἡ ὁποία ἐσύριξε παρὰ τὰ ὦτά του, ὡς νὰ τον ἀρῶπνισεν, τῷ ἀπέδωκε διαμιάς ὅλην του τὴν θέλησιν. Ὡς πληγωμένος αἰγαγρος, ὤρμησε πρὸς τοὺς βράχους, νὰ φύγῃ, νὰ σωθῇ.

— Γι' ἀγάπη τῆς ! . . γι' ἀγάπη τῆς ! . . ἐσκέπτετο.

ἐμπρός του, ἀνακύπτει οἰκίσκος μεμονωμένος, κρυπτόμενος μέχρι τοῦδε ὀπίσθεν ἐνὸς βράχου. Ἐφάνετο ὡς κοιμώμενος ἀκόμῃ, μικρὸς-μικρὸς, ἐν τῷ μέσῳ τῆς εὐρείας χιονοσκεποῦς πεδιάδος, ἡ ὁποία τὸν περιέβαλλεν ὡς σάβανον.

Ἐτρέξεν ἐξαλλος καὶ ἔκρουσε τὴν θύραν, πνευστιῶν, μόλις δυνάμενος νὰ ὁμιλήσῃ :

— Ἀνοίξτε ! Γαλλία καὶ Πατρίς !

Περὶ ἧλθον ὀλίγα δευτερόλεπτα, τὰ ὁποῖα τῷ ἐφάνησαν ὡς αἰῶνες. Κατόπιν ἠκούσθη ἐν βῆμα, ἡ θύρα ἠνοιχθῇ καὶ ἓνας ἄνθρωπος ἐράνη εἰς τὸ κατώρλιον. Ἀντήλλαξαν βλέμμα.

— "Ελα ... έλα μέσα, παιδί μου.

Είσηλθε και κατέπεσαν εις έν καθίσμα. Οί κρόταφοί του έδόμβουν, ό λαιμός του ήτο ξηρός, όι πόδες του ανασήθητο έκ του κοπου. Νεαρά γυνή, σιωπηλή και μελαγχολική, τόν εκύτταζε μέ οίκτον, λικνίζουσα όλονέν τόν νεογέννητον βρέφος της.

Ο άνθρωπος, ανήσυχος, είχεν ήμια-νοίξη τόν παράθυρον. Χονδρά νιβάδες χιόνος έστρωβιλιζόντο πίπτουσαι. Έν τούτοις τόν διαπεραστικόν του βλέμμα διέκρινεν έκεί πέρα, εις τήν καμπήν της όδοϋ, κάτι τι ύποπτον.

— "Ερχονται ! . .

Ο στρατιώτης ανέπηδησεν έντρομος.

— Τή σημαία ! σώσετε τή σημαία ! . .

Και εξήγαγεν από τόν στήθος του τήν σημαίαν, — τήν σημαίαν, ή οποία είχε διαφύγη τās χείρας του έχθρου, τήν σημαίαν, τήν όποιαν είχαν έμπιστευθή εις τήν τιμήν του, εις τόν ήρωϊσμόν του. Χάριν αυτής είχε πολεμήσει καθ' όλην εκείνην τήν τρομεράν νύκτα. Χάριν αυτής είχαν εύρη πρό όλίγου τήν δύναμιν νά φύγη. Χάριν αυτής ήτο έτοιμος τώρα νά θυσιάση τήν ζωήν του. «Γι' αγάπη τ η ς' γι' αγάπη τ η ς' !»

Ο άνθρωπος ανέζηται κρύπτην έντός του όωματίου. Ο στρατιώτης τόν εκύτταζεν, ώς έτοιμοθάνατος, κρατών μέ τās δύο χείρας τήν τράπεζαν, επί της όποιας έκλινε τόν σώμα του. . . "Αλλ' ή νεαρά γυνή έλαβε τόν βρέφος επί των γονάτων της, τόν εξέδωσε, τόν περιετύλιξε μέ τόν τρίχρωμον μεταξωτόν ύφασμα, τόν έσπαργάνωσε πάλιν και τόν απέθεσεν εις τόν λίκνον του.

— "Εδώ δεν θά τ η ν εύρουν ποτέ ! έψιθύρισε σιγά.

Η σημαία έσώθη ! . .

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΠΑΠΙΕΣ

Πάπιες κοντοχαϊδεμένες
Βγαίνουν από τά νερά,
Με θωρίες χαριτωμένες
'Στό λαιμό και 'στά φτερά.

Με τά φουσκωμένα στήθεια
Και μέ τες κοντές ούρές,
Σειοϋνται και λυγιοϋντ' αλήθεια
Σάν περήφανες κυρές.

Πάπιες, πιήτε, πάπιες, φάτε,
Και λουσθήτε γιά καλά,
Μά θυμάσθε νά γεννάτε
Και ταυγά τά μακρουλά.

Νά τα τρώγουν τά παιδάκια
Όταν είνε έπιμελή,
Και νά βγάλωμε παπάκια,
Νά γυρνούν μέσ 'στην αύλή.

† Γ. Μ. ΒΙΖΙΝΗΣ

ΟΙ ΧΡΥΣΟΘΗΡΑΙ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΥΠΟ ANDRÉ LAURIE]

(Συνέχεια· ίδε σελ. 241)

Έν τούτοις μία ήτο ή σκέψις του Έρρίκου και της μητρός του : Νά επανεύρουν εκείνους, τούς όποιους είχαν χάσει. Καί ή σκέψις, ότι όι μέν ή όι δε ήμπορούσαν νά εύρίσκωνται εις τόν Τράνσβαλ, ήτο αρκετή διά νά παριστάνη πρό των όφθαλμών των τήν νοτιο-αφρικανικήν δημοκρατίαν, ώς γήν της έπαγγελίας.

Ματαίως εξήτησαν πληροφορίας από όλους τούς γάλλους προξένους του 'Ινδικού 'Ωκεανού. Κανείς δεν έγνώριζε τίποτε ούτε περί του κυρίου Μασσαί, ούτε περί της Κοραλίας, ούτε περί του Γεράρδου, ούτε περί της Μαργαρόνας. Μία από τās λέμβους της Εύσταθίας εία ς είχε φθάσει εις Σιάτέλ, μία άλλη εις Πέμπαν, μία άλλη εις τήν νήσον 'Αλδάρβαν. 'Αλλά κανέν μέλος της οικογενείας Μασσαί δεν εύρίσκετο έντός αυτών, καθώς δεν εύρίσκοντο έπίσης ούτε ό πλοίαρχος Φρανκέρ, ούτε ό ιατρός Λωμόνδος.

"Αλλ' αί πληροφορίες αὐταί, και εξ άλλου ή βεβαιότης, ότι κατά τās ήμέρας του ναυαγίου επεκράτει νηνεμία εις τόν 'Ινδικόν 'Ωκεανόν, έδίδον έκάστοτε νέας έλπίδας εις τήν κυρίαν Μασσαί και εις τόν υιόν της. 'Ανέμενον από στιγμής εις στιγμήν αίσιώτερα τηλεγραφήματα, συκρατούμενοι έν τή αίσιοδοξία των υπό του Χαγάν, ό όποιος κατέβαλλε διηγετικές προσπαθείας προς συλλογήν νέων πληροφοριών.

Ποία δύναμις έχρειάζετο εις τήν δυστυχή μητέρα, διά νάποκρύπτει τήν άένανον αγωνίαν, ή οποία επάρασσε τήν καρδίαν της ! Η Κοραλία της, ή λατρευμένη της κόρη, ή οποία μέχρι του μοιραίου εκείνου ταξιδιού, δεν είχε κλείσει μίαν νύκτα τά ματάκια της, χωρίς τόν μητρικόν φίλημα, πού εύρίσκετο τώρα ; Ποίους κινδύνους άρά γε, χειροτέρους από τόν θάνατον, νά διέτρεξε μετά τήν φρικώδη στιγμήν του χωρισμού των ;

Η ώς έκ θαύματος διάσωσις του υιού της και αυτής της ίδίας, ήσαν τά μόνα καθησυχαστικά γεγονότα, τά όποία τήν έκαμνον κάπως νά έλπίζη. 'Αφ' ής ήμέρας ό Έρρίκος εύρίσκετο πλέον σίον της, αί ανησυχίαί πάσαι της μητρός απέβλεπον εις τήν τύχην του συζύγου της, της θυγατρός της και του νεωτέρου της υιού. Παρά τόν γαλήνιον και μάλλον εύθυμον έξωτερικόν της, ή κυρία Μασσαί ήτο έκ των τρυφερών και έντακτως εύαισθητών εκείνων πλασμάτων, διά τά όποία ή ζωή είνε βασανιστήριον, όταν δεν βλέπουν πλησίον των όλους όσους

άγαποϋν. 'Εμειδία κάποτε μελαγχολικώς, ένθυμουμένη τούς τρελούς της φόβους, όσάκις ό κ. Μασσαί άργούσεν όλίγον νά έπιστρέψη τόν έσπέρας, ή όσάκις τά τέκνα της εξήρχοντο εις έκδρομήν κάπως μακρινήν, μέ άλογον, μέ λήμβον, μέ ποδήλατον ή και πεζή. . . Καί τώρα ιδού, είχαν παρελθον τόσοι μήνες, καθ' όυς έζη μακράν αυτών, μή γνωρίζουσα αν εύρίσκοντο ακόμη εις τήν ζωήν ή αν άπέθανον, και αν ή θάλασσα, όι πυρετοί, τά θηρία και όι άνθρωποι δεν τα είχαν άποδεκατίση ! . . 'Οποία θανάσιμος και άνέκραςτος αγωνία ! 'Οποϊον όδυνήρον μαρτύριον τόσοι μήνες, τρικλήν εκείνην καρδίαν ! Καί όμως άντείχεν ακόμη, και ύπέμενε, και μάλιστα ύπήρχον στιγμαί, κατά τās όποιās ήλπιζεν. . .

Ο Έρρίκος έδλεπε τήν πικράν όδύνην, ή οποία κατέτρωγε τήν μητέρα του. Αυτός ό ίδιος συνησθάνετο συχνά, ότι ήσαν μάταιαι αί έλπίδες, τās όποιās έπέμενε νά τρέφη. 'Αλλ' ό ισχυρός χαρακτήρ του και ή αδιάπτωτος αίσιοδοξία του δεν τον άφιναν νά καταβληθώ. Έξ άλλου δε και ή συνεχής, ή αδιάλειπτος εργασία τόν ύπεστήριζεν.

Έν τώ μεταξύ, έλαβε, τήν μίαν κατόπι της άλλης, δύο είδήσεις πολύ ένθαρρυντικές :

Μία έφημερίς του Λορεναό-Μαρκέζ, ώραιās πορτογαλικής παραθαλασσίας πολίχνης της Μοζαμβίκης, — άνέφερεν έπεισοδιακώς τήν εις τήν πόλιν ταύτην άφίξιν ενός των ναυαγών της Εύσταθίας, μεταβαλίνοντος εις Τράνσβαλ, και έπιβάντος άμέσως της άμαξοστοιχίας, ή οποία διηυθύνετο εις Πρετωρίαν.

Τόν μικρόν και άσήμαντον τούτο διάφορον της έφημερίδος, έχυσε κάποιον φώς έλπίδος. 'Ισως ό ναυαγός εκείνος, τόν όνομα του όποιου δεν άνεφέρετο, νά μή έφθασε μόνος εις τόν Λορεναό-Μαρκέζ. . . 'Ισως μάλιστα νά ήτο και αυτός ό κ. Μασσαί. . . 'Αλλά τότε, ή πρώτη του φροντίς δεν θά ήτο νά πληροφορηθώ από τόν πρόξενον της Γαλλίας τί είχαν άπογινή ή σύζυγός του και τά τέκνα του ; και άντί νάναχωρήσει εις Πρετωρίαν, δεν θά ήρχετο 'εις Μαζούγκαν ;

Η δευτέρα είδησις ήτο θετικωτέρα. Προήρχετο από τόν λόρδον Φαίρφιλντ, ό όποιος εύρίσκετο εις άλληλογραφίαν μέ τόν Έρρίκον. Είχεν έξκολουθήσει τās έρεύνas του και έγραφε τά εξής :

« Δέν ύπάρχει πλέον άμφιβολία, ότι τόν 'Αμβούργερ είνε ό δράστης της συρράξεως. Τόν γερμανικόν τούτο άτόμοιον, άναχωρήσαν έκ Μασκάτης, έπί της άνατολικής παραλίας της 'Αραβίας, είχε παραλάβη έκείθεν φορτίον εύρωπαϊκών όπλων, άφ' ου πιθανώς εξεφόρτωσε δούλους. Τήν ήμέραν του δυστυχήματος,

εύρίσκετο εις τόν μέρος, όπου συνέβη. Μετά δώδεκα ήμέρας άφ' ης τόν φορτίον εις τόν 'Αβον της Μοζαμβίκης, και έκείθεν άπήλθεν εις Ζανζιβάρην προς έπίτευχήν, διότι έχει ύποστή σημαντικās βλάβας, αί όποιαί μόνον από σύρραξιν βλάσκονται νά προέρχωνται. 'Ολόκληρος ή πλώρα του είνε σπασμένη, εις κακήν κατάστασιν. Ο βρεττανός πρόξενος, καθ' ύπόδειξιν μου, υπέβαλεν εις άνάγκισιν τούς άνδρας του πληρώματος, έκ των όποιων όι πλείστοι κατέθεσαν σπουδαϊότατα. 'Όσον άφορᾷ τόν πλοίαρχον Λίκον, μόλις έμυρίσθη τόν κίνδυνον, έσπευσε νά εξαφανισθώ. Λέγεται ότι άπήλθεν εις τήν γερμανικήν 'Αφρικήν, προς τά μέρη της Ταγκανίκας. Τόν 'Αμβούργερ κατεσχέθη κατ' αίτησιν του άγγλου Προξένου, και ή άνάγκισις έξκολουθεϊ. »

Όπως αί ύπόνοιαι του λόρδου Φαίρφιλντ περί του αίτίου της καταστροφής, άπεδεικνύοντο βασιμώταται. 'Αλλά τόν Έρρίκον Μασσαί ένδιέφερε προς τόν παρόν πολύ περισσότερο ή έκ Λορεναό-Μαρκέζ διέλευσις του «ναυαγού της Εύσταθίας» μεταβαλίνοντος εις Τράνσβαλ. Μετά ώριμον σκέψιν, ή μήτηρ του και αυτός άπεράσισαν νά τον έκκολουθήσουν. Είχον λάβη όλίγα χρήματα έκ Γαλλίας, και δεν ώφειλον εις κανένα τίποτε, παρά μόνον εύγνωμοσύνην πολλήν εις τόν Πρόξενον Χαγάν και τήν οικογένειάν του. Καί μόλις τόν άτόμοιον τόν μεταβαλίνοντος εις Δύρβανον, προσήγγισεν εις τήν Μαζούγκαν, μήτηρ και υιός έπεβιβάσθησαν.

Ευρέθησαν λοιπόν και πάλιν έντός μεγάλου υπερωκεανείου άτμοπλοίου, και άνεμίσθησαν μέ τόν ποικίλον και πολυήρουν έκείνον κόσμον, και έζησαν δι' όλίγας ήμέρας τήν ζωήν, ή όποία τοίς έπροκάλει τās ας γλυκειάς και όδυνήρας άναμνήσεις. . . 'Αλλ' αυτήν τήν φοράν, τόν ταξίδιον συνετελέσθη άνευ άπεικταίου, και πέντε ήμέρας μετά τήν έπιβασίν των, ευρέθησαν έξωθεν του Δυρβάνου. 'Αμα τή άνατολή του ήλιου, έπιβάται όλοι προσέτρεξαν εις τόν κατήστροφμα, περίεργοι νά ίδουν τήν μυστηριώδη και διχ πολλούς πολυπόθητον ήπειρον. 'Αλλά κανείς δεν ήσθάνθη τήσιν ισχυράν συγκίνησιν, όσον ή μήτηρ και ό υιός. Μέ όφθαλμούς πλήρεις δακρύων, ή κυρία Μασσαί παρετήρει μακρόθεν τούς μεγαλοπρεπείς γρανιτίνους βίλους των βουνών, των υπερεκείνων της πόλεως. Τίς οίδε, μήπως όπισθεν των έπιβλητικών εκείνων τειχών, παρά τας πρόποδας των 'Ισως, έντός της πόλεως ακόμη, εις τήν όποιαν έμελλε νάποβιβασθώ, τίς οίδεν αν δεν θά εύρισκεν εκείνους, τούς όποιους τόσον έπείθει ή ψυχή της ! . . Κατέτρωγε διά των όφθαλμών τόν ώραιόν έκείνον όρμον, τόν όποιον

αί κάτοικοι της άφρικανικής ταύτης παραλίας συγκρίνουν προς τόν του Πα-νόρμου και της Νεαπόλεως. 'Ενόμιζεν ότι εις τόν πληθος έκείνον, τόν άναμένον επί της προκυμαίας τήν άφίξιν του άτμοπλοίου, θά έδλεπε μετ' όλίγον και τούς συγγενείς της, θά ήκουε τήν φωνήν του συζύγου και των τέκνων της. . .

(Έπεται συνέχεια. ! Γ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ ΕΙΣ ΤΟ ΣΤΑΔΙΟΝ

ΚΡΙΒΩΣ πρό του Σταδίου, πρό του μεγίστου και έπισημοτάτου των έργων του, μάς εύρίσκει σήμερον ή είδησις περί του θανάτου του μεγάλου εθνικού εύεργέτου Γεωργίου 'Αδέρωφ. . .

Όλίγα βήματα μάς χωρίζουν από τόν Ζάπ-

πειον, τόν όποιον έπεσκέφθημεν προχθές προχωρούμεν διά τόν άλσουλίου μέχρι του μικρού νεκροταφείου των Διαμαρτυρομένων, διασχίζομεν κατά πλάτος τήν λεωφόρον, διερχόμεθα τήν εύρεϊαν λιθόκτιστον γέφυραν, τήν επί του 'Ιλισσού, και σταματώμεν επί της πλατείας, της πρό του Σταδίου. Τήν ψυχήν μας κατέχει ή συγκίνησις, ή έκ της προσφάτου και μεγάλης άπωλείας. Ο Γεώργιος 'Αδέρωφ, ό γενναίος και άφειδής χορηγός, ό ζηλώτας τήν δόξαν του παλαιού έκείνου 'Ηρώδου του 'Αττικού, — του όσον και αυτός ζαπλούτου, μεγαλεπίβουλου και φιλοπόλιδος, — ό κατακοσμήσας τήν πρωτεύουσάν μέ τόσα μεγαλοπρεπή κτίρια, μέ τόσα λαμπρά ιδρύματα, — Πολυτεχνείον, 'Ερηβείον, Σχολή Εύελπίδων, Στάδιον. . . — ό συμπληρώσας τās μεγάλας του εύεργεσίας διά της διαθήκης του, διά της όποιας μέγα μέρος της κολοσιαιας περιουσίας του κληροδοτεί εις τόν 'Εθνος, ό Γεώργιος 'Αδέρωφ, δεν ύπάρχει πλέον μεταξύ των ζώντων, αλλά μεταξύ των θανάτων νεκρών. . . 'Ακριβώς τήν στιγμήν ταύτην τελείται πάνδημος και μεγαλοπρεπής ή κηδεία του, εις τήν χώραν τήν όποιαν βρέχει ό Νείλος, ό μέγας, ό εύεργετικός και άφειδής εις ζείδωρα νάματα, όπως ύπήρξε κ' 'Εκείνος εις δωρεάς ! Τόν Στάδιον πενθεϊ, όπως πενθεϊ όλος ό 'Ελληνισμός. Πρό των μελάνων και των μεσιστίων σημαιών, δεν έχομεν πλέον διάθεσιν διά περιπάτον, αλλά διά προσκύνημα. . .

Τόν πρώτον πράγμα, τόν όποιον κινεί τήν προσοχήν μας επί της πλατείας του Σταδίου, είνε ό μαρμαρινός άνδριάς του Γεωργίου 'Αδέρωφ. Συνήθως αϊ άνδριάντες άνεγείρονται μετά θάνατον

άλλ' ό 'Αδέρωφ έσχε τήν σπανίαν, τήν όση ύψηλην τόσην και δικαίαν τιμήν, νά τω ιδρυθώ άνδριάς έτι ζώντός του. 'Εστήθη έκεί, τās παραμονάς των 'Ολυμπιακών 'Αγώνων, παρά τήν είσοδον του Παναθηναϊκού Σταδίου, δεξιᾷ τῷ εισερχομένῳ, εις ένδειξιν αϊδίου εύγνωμοσύνης προς τόν χορηγόν της μεγάλης ανακαινίσεως. Ο μέγας γέρον, μέ τόν άδρόν μύστακα, μέ τήν άγαθήν και νοήμονα φυσιογνωμίαν, παρίσταται όρθιος επί του βάθρου της δόξης, τείνων τήν δεξιάν προς τόν Στάδιον και οίονει δεξιούμενος τούς εισερχομένους. Νομίζεις ότι λέγει :

« Εισέλθετε εις τήν χαράν, τήν όποιαν σας ήτοιμάσα. 'Ιδού τόν άρχαϊόν και ένδοξον Στάδιον, μέ νέαν αύγλην και νέαν άκμήν, ανακαινισμένον και αναμαρμαρωμένον, όπως ήτο και επί της εποχής του Λυκούργου και του 'Ηρώδου ! Τόν ώραιόν όνειρον, τόν όποιον έθαλψεν ή έλληνική μου καρδιά, τόν όνειρον, τόν όποιον έδουκάλισεν επί αιώνας τήν έλληνικήν 'Ελπίδα, ιδού, τόν έπραγματοποίησα ! »

Η αλήθεια είνε, ότι τόν όνειρον δεν έπραγματοποιήθη ακόμη τελείως. 'Ηρ-χισεν όμως, και θά τελειώσῃ, και θά πραγματοποιηθῇ. Μετά τήν άφίρσιν των ξυλίνων έδωλιών, τά όποία, κατά τούς 'Ολυμπιακούς άγώνας, προσέδωσαν εις τόν Στάδιον μίαν άπατηλήν όψιν τελείας άναμαρμαρώσεως, τόν άμφιθέατρον σήμερον φαίνεται ως ήρειπωμένον ή μάλλον ήμιτελές οικοδόμημα. 'Ως γνωστόν, δεν ήρκεσαν τότε τά χρήματα, και άφ' ου κατεσκευάσθη έκ μαρμαρου μόνον ή σφενδόνη και αϊ πρώται σειραί των δύο πτερύγων, τόν υπόλοιπον του άμφιθέατρου συνεπληρώθη έκ του προχείρου ξυλίνου. 'Εχρειάζοντο χρήματα και χρήματα διά νά τελειώσῃ κατά τόν αρχικόν σχέδιον και νά λάμψῃ και πάλιν δολομαρμαρον. Καί έπειδή τά μέσα δεν ύπήρχον, αϊ εργασίαι εις τόν Στάδιον είχαν διακοπή, και μάλιστα, μετά τās τελευταίας εθνικας περιπετείας, πολλοί ήρχισαν νάπελπίζονται περί της πραγματοποιήσεως του ώραιου όνειρου και εις τόν μέλλον. . . 'Αλλ' ιδού, ή διαθήκη του Γεωργίου 'Αδέρωφ άναπτέρωνει πάλιν τās έλπίδας. 'Ολόκληρον εκατομύριον φράγκων κληροδοτεί ό εθνικός εύεργέτης διά τήν άποπεράτωσιν του Σταδίου. Τόν ποσόν θάρκεσῃ, και αν δεν άρκεσῃ, έλάχιστον θά χρειασθῇ κατόπι, τόν όποιον δεν θά είνε δύσκολον νά έξοικονομηθῇ. Καί ό άνδριάς ό δεξιούμενος παρά τήν είσοδον τούς εισερχομένους, προσλαμβάνει τώρα νέαν αύγλην, διότι ή χείρ εκείνη φαίνεται ώσει τεινόμενη προς τόν μέλλον, προς τόν ώραιόν και προσεχές μέλλον του Σταδίου τελειωμένου και λαμπρού, όπως ήτο εις τήν εποχήν του 'Ηρώδου. . .

Δόξα εις τόν Γεώργιον 'Αδέρωφ !
ΦΛΙΔΩΝ

« Μὴ ἀνάβα-
» λε δι' αὐρίον.
» ὅ. τι δύνασαι
» νὰ πράξεις σή-
» μερον. »

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας

Θὰ εἶνε ἔτοιμον καὶ θὰ τεθῇ εἰς κυκλοφορίαν τό :

“ΥΠΕΡ ΠΑΤΡΙΔΟΣ,”

Πρὸς ἅπαντας τοὺς συνδρομητὰς τῆς « Διαπλάσεως » στέλλεται σήμερον δωρεὰν ὡς δῆγμα, τὸ πρῶτον τυπογραφικὸν φύλλον τοῦ ἐξόχου τούτου βιβλίου.

Ὅσοι ἐπιθυμοῦν νὰ το ἀποκτήσουν εὐθὺς ἅμα τῇ ἐκδόσει του, ἄς σπεύσουν νὰ κάμουν τὴν παραγγελίαν των, ἐμβάζοντες συγχρόνως καὶ τὸ ἀντίτιμον, ἥτοι **φρ. 3,00** ἂν θέλουν τὸ βιβλίον ἄδελτον, καὶ **φρ. 8** ἂν το θέλουν χρυσόδετον.

Εἰς τὸ **ῥπὲρ Πατρίδος** ἐνεγράφησαν, ὡς ἦτο ἐπόμενον, πλήθος συνδρομητῶν. Ὁ ἀριθμὸς των εἶνε σχεδὸν ἴσος πρὸς τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐκτυπωμένων ἤδη βιβλίων, ὥστε ὀλίγα μόνον ἀντίτυπα θὰ μείνουν πρὸς πώλησιν. Ἐπομένως, οἱ θέλοντες νὰποκτήσουν ἀντίτυπον **πρὶν ἐξακολουθῇ ἡ πρώτη ἐκδοδὶς**, εἶνε ἀνάγκη νὰ κάμουν τὴν παραγγελίαν των ἀμέσως.

Αἱ Περιπέτειαι τοῦ Ρογήρου

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 244)

Ὁ Σαὶν Ροκαντέν, πρὸς ἀποφυγὴν νέων κινδύνων ἐκ τῆς παραδοξοῦ αὐτῆς συνομιλίας, ἀνέλαβε θαρραλέως νὰ τὴν διεξαγάγῃ μόνος του.

— Εἰσθε ξένος βέβαια, κύριε ; ἡρώτησε.

— Μάλιστα, κύριε.

— Δὲν γνωρίζετε λοιπὸν τὸ Κάδιξ ;

— Ὅχι, κύριε.

— Ἄ, εἶνε ἀξιοπεριέργος πόλις. Εἶνε τὰ ἀρχαῖα Γάδαιρα, καθὼς γνωρίζετε. . . Θὰ σας συστήσω πολὺ νὰ ὑπάγετε νὰ ἐπισκεφθῆτε τὸν, τοὺς, τὰς. . .

Ἐνταῦθα ὁ ἀξίωτος ἱππότης ἀντελήφθη, πρὸς μεγάλην του ἀπελπισίαν, ὅτι μὴ ἐξελθὼν ποτε ὁ ἴδιος εἰς τὴν πόλιν, μήτε συνομιλήσας ποτὲ με κανένα ἐπὶ τοῦ θέματος αὐτοῦ, δὲν ἦτο εἰς θέσιν νὰναφέρῃ οὔτε ἐν μνημεῖον τῶν Γαδαιρων, οὔτε κἂν ἕνα περίπατον τῆς νέας πόλεως.

— Τὰ εἶδα ὅλα αὐτὰ πού μου λέτε, ἀπεκρίθη εἰρωνικῶς ὁ μαρκήσιος, ἀρχίζων νὰ διασκεδάσῃ τώρα με τοὺς συνομιλητὰς του, καὶ ἀποφασισμένος νὰ τοὺς πάρῃ πλέον εἰς τὸ χέρι, τοὺς γελοίους αὐτοὺς, ποῦ ἤθελαν, μάτια μου, νὰ κάμουν καὶ τὸν κατασκοποῦν.

— Καὶ πῶς σὰς ἐφάνηκαν ; ἡρώτησεν ὁ Παλουάξος, με ὕψος ἄκρας ἐνημερότητος.

— Λαμπρά, κύριε.

— Φυλάσσεται καλὰ, ἐψιθύρισεν ὁ

Σαὶν Ροκαντέν. Εἶνε πολὺ ἐπικίνδυνος ἄνθρωπος.

— Ἐμεῖς ὅμως δὲν φυλαγόμεθα καλὰ. . . ἐστὲναξεν ἐνδομύχως ὁ Παλουάξος.

Τὸ συμπόσιον, ὅπως ὅλα τὰ συμπόσια, διήρκεσεν ἐπὶ πολὺ, καὶ καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦτο, ἡ συνομιλία μεταξὺ τῶν τριῶν ἐξηκολούθησεν ὡς ἀνωτέρω.

Δυστυχῶς καὶ τὰ καλὰ, ὅπως καὶ τὰ κακὰ, δὲν διαρκοῦν αἰωνίως εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον ! Τὸ συμπόσιον ἐτελείωσεν.

Ὁ ἄγγλος ναύαρχος, προπίνων εἰς ὑγείαν τοῦ ἰσπανοῦ διοικητοῦ, ἠνύχθη νὰ συνθεσῶσι τὰ δύο ἔθνη αἰωνίως διὰ συμμαχίας ἀδιάρρηκτου καὶ ἀτελευτήτου, ἔκαμε δὲ πρόποσιν καὶ ὑπὲρ τοῦ ἀνδρείου ἰσπανικοῦ στρατοῦ καὶ τῶν μελλουσῶν αὐτοῦ νικῶν.

Ἐξ ἄλλου, ὁ ἰσπανὸς διοικητὴς, προπίνων εἰς ὑγείαν τοῦ ἄγγλου ναυάρχου, ἠνύχθη τὴν ἰδίαν ἀκριβῶς εὐχὴν, ἔκαμε δὲ πρόποσιν καὶ αὐτὸς ὑπὲρ τοῦ ἀνδρείου ἀγγλικοῦ στρατοῦ καὶ τῶν μελλουσῶν αὐτοῦ νικῶν.

Μετὰ τὰς εὐγλωττους ταύτας προποσεις, ἀντήλλαξαν ἀναριθμήτους χειρᾶς καὶ ἀπεχωρίσθησαν· ἀλλ' εἰς τὸν προθάλαμον, μαζὶ με τοὺς μανδύας των, ἀνέλαβον καὶ τὴν προτέραν των ψυχρότητα καὶ ἀμοιβαίαν ἀντιπάθειαν. . .

Ἀφ' ἐνὸς ὁ μαρκήσιος, ἀφ' ἐτέρου ὁ ἐπισκοπικὸς ἐπίτροπος καὶ ὁ ἱππότης, ἔβαλαν τὰ δυνατὰ των νὰ μὴ συναντηθοῦν εἰς τὴν ἔξοδον, καὶ ἐξ αἰτίας τοῦ κοιντοῦ αὐτοῦ φθόγου, ἔκαμαν τὸσους πολ-

λοὺς καὶ διαφόρους ἐλιγμούς ἀνὰ τὰς

ὁδοὺς τῆς πόλεως, ὥστε ὀλίγον ἔλειψε νὰ φθάσουν εἰς τὸ ἀντίθετον ἀκριβῶς ἀποτέλεσμα : δηλαδὴ νὰ συναντηθοῦν.

Ἐννοεῖται, ὅτι ὁ Ρενὼ καὶ ὁ Μπρόουν δὲν περιωρίσθησαν ἕως ἐδῶ. Ἐκαλλιέργησαν καὶ ὑπεδαύλισαν τὰς ἀμοιβαίας ἐχθρικὰς διαθέσεις τῶν θυμάτων των, οὕτως ὥστε νὰ μὴ φοβῶνται πλέον ὡς ἐπικείμενην καὶ δυνατὴν τὴν συνάντησιν τοῦ Λουδοβίκου Νοκρῶν μετὰ τοῦ Ροκαντέν, ἀρ' οὐ ὁ εἰς ἀπέφυγε τὸν ἄλλον, ὅπως ὁ διάβολος τὸ θυμίαμα.

Ἐν τούτοις, ἡ μηχανορραφία τοῦ πρώην ἐπιστάτου, ὅσον καλὰ ἀποτελέσματα καὶ ἂν ἔφερε πρὸς τὸ παρόν, εἶχε καὶ τὴν κακὴν τῆς ὅψιν. Μὲ τὴν ἰδέαν ὅτι κατασκοπεύεται δι' ἄγνωστον σκοπὸν, σχεδὸν ἀπὸ τὴν στιγμήν τῆς ἀρίξεώς του, ὁ μαρκήσιος εἶχε γίνῃ πολὺ ἐπιφυλακτικὸς καὶ καχύποπτος.

Ἐδυσπίσται τώρα πρὸς ὅλους καὶ ἐπορεύετο τὸσον πολὺ, ὥστε δὲν ἦτο εὐκόλον πλέον εἰς τοὺς κακούργους, — τοῦλάχιστον ἐπὶ τοῦ παρόντος, — νὰ τον παρασύρουν εἰς ἐνέδραν καὶ νὰ τον ξεμπερδέψουν. . .

Μίαν ἡμέραν ὁ Ρενὼ, περισσότερον ἀνυπόμονος τοῦ συντρόφου του, ἐδήλωσεν ὅτι δὲν ἐννοοῦσε νὰ χάνεται κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὁ πολῦτιμος καιρὸς, καὶ ὅτι ἂν δὲν ἠμποροῦσαν νὰ κάμουν τίποτε ἐναντίον τοῦ Ρογήρου καὶ τῶν δύο εὐγενῶν, ἔπρεπε τοῦλάχιστον νὰ προπαρασκευάσουν ἀπὸ τώρα τὰς παγίδας, εἰς τὰς ὁποίας θὰ τοὺς ἔρριπτον, δοθείσης ἐκαιρίας.

Ὁ κ. Μπρόουν ἠυδόκησε νὰ ἐπιβ-

κιάσῃ τὴν γνώμην τοῦ μίστερ Ρενὼ, καὶ ὁ πρώην ἐπιστάτης ἀπῆλθεν εἰς τὸ γαλλικὸν στρατόπεδον.

Τὸ ἔργον του δὲν ἦτο εὐκόλον, διότι δὲν ἠμποροῦσε νὰ πλησιάσῃ τὸν Ρογήρον, χωρὶς νὰ ἐμπέσῃ εἰς τὰς χεῖρας τῶν Πεζοναυτῶν, οἱ ὁποῖοι βεβαίως θὰ τον ἀνεγνώριζαν. Ἐπρωτίμηνσε λοιπὸν νὰ τοὺς ἀποφύγῃ, νὰ κρυφθῇ ἀπὸ αὐτοὺς καὶ εἰ δυνατόν νὰ λησμονηθῇ. Τῷ ἦτο ὅμως εὐκολώτερον νὰ ἐνεργήσῃ κατὰ τῶν δύο εὐγενῶν, καὶ κατὰ συνέπειαν, ἐναντίον αὐτῶν ἔστρεψε τώρα τὰ καταθρόνιά του ὅπλα.

Διὰ νὰποκτήσῃ τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ στρατάρχου Βίκτωρος καὶ νὰ δειχθῇ γνήσιος πράκτωρ τοῦ Φουσέ, ἔδωκεν ἐμπανειλημμένως σπουδαίας πληροφορίας περὶ τῶν δυνάμεων τῶν πολιορκουμένων, περὶ τῶν σχεδίων των καὶ τῶν κινήσεων τῶν στρατευμάτων των.

Ὅταν ἐνόμισεν ὅτι εἶχε πράξῃ ἀρκετὰ ἤδη, ὥστε νὰ τον ἀκούουν καὶ νὰ ζίδουν κάποιαν πίστιν εἰς τοὺς λόγους του, ἐζήτησεν ἰδιαιτέραν ἀκρόασιν ἀπὸ τὸν δούκα Βελλύν, διὰ νὰ τῷ κάμῃ, ὡς ἔλεγε, σοβαρωτάτας ἀποκαλύψεις.

Ἡ ἀκρόασις αὕτη τῷ ἐχορηγήθη εὐκόλως, καὶ ὅταν ἔμεινε μόνος μετὰ τοῦ στρατάρχου, ἤρχισεν ἄνευ περιφράσεων :

— Κύριε στρατάρχα, ἐζήτησα ἰδιαιτέραν ἀκρόασιν, διότι πρόκειται περὶ σπουδαίου μυστικοῦ, τὸ ὅπουτον ἀφορᾷ τὴν τιμὴν μιᾶς μεγάλης οἰκογενείας, καὶ τὸ ὅπουτον μόνον ἡ Ἐξοχότης σας πρέπει νὰ μάθῃ, διὰ νὰ λάβῃ κατόπι τ' ἀναγκαῖα μέτρα. . .

— Τί τρέχει ;

— Κύριε στρατάρχα, ἐδείξατε μεγάλην καλωσύνην πρὸς τὸν ἱππότην Σαὶν Ροκαντέν καὶ τὸν ἐπισκοπικὸν ἐπίτροπον Παλουάξον. Σὰς ἠπάτησε τὸ εὐγενὲς καὶ ἄκακον ἐξωτερικόν των. Ἐν τούτοις οἱ δύο αὐτοὶ ἄνθρωποι εἶνε προδότες, καὶ ἤλθν νὰ τοὺς καταγγείλω. . .

— Προσέξατε, κύριε ! διέκοψεν αὐστηρῶς ὁ δούξ Βελλύν· συλλογισθῆτε καλὰ τί λέγετε, καὶ μὴ κατηγορῆτε ἀβασίμως δύο ἀνθρώπους, τοὺς ὁποίους ἐγὼ θεωρῶ ἐντίμους, καὶ θὰ τοὺς θεωρῶ μέχρι τῆς ἀποδείξεως τοῦ ἐναντίου !

— Κύριε στρατάρχα, ἂν δὲν εἶχα τὰς βεβαιότερας ἀποδείξεις, δὲν θὰ ἐτόλμουσα ποτέ. . .

— Πολὺ καλὰ, νὰ τὰς ἀκούσωμεν !

— Καθὼς γνωρίζετε, κύριε στρατάρχα, ὁ ὑπουργὸς τῆς Ἀστυνομίας μ' ἐπέστειλεν εἰς τὸν Κάδιξ, καὶ σας ἔδειξα ἐν τάξει, καθὼς ἐνθυμεῖσθε, ὅλα τὰ σχετικὰ ἔγγραφα. Ὅμως ἡ Ὑμετέρα Ἐξοχότης ἄγνωστ' διὰ ποίαν σοβαρὰν αἰτίαν ὁ κ. Φουσέ μ' ἐπέστειλεν εἰς τὸ Κάδιξ.

— Τρόντι, δὲν το ἠξέυρω.

— Λοιπὸν, μ' ἐπέστειλε μόνον καὶ μό-

Ἐπίτροπον. Πρὸ πολλοῦ καιροῦ ἡ διαγωγή των εἶχε γίνῃ ὑποπτος, καὶ ἡ αἰφνιδιὰ ἀνχώρησίς των ἐκ Παρισίων ἐπεκύρωσε τὰς ὑποψίας τοῦ Ὑπουργοῦ.

— Ἡ ἀνχώρησις των ἐσχετίζετο μετὰ τὴν αἰχμαλωσίαν τοῦ Ρογήρου Νοκρῶν.

— Αὕτη ἦτο ἡ πρόφασις, τευλάχιστον.

— Ἐπὶ τέλους, κύριε, διηγηθήτε τὰ γεγονότα καὶ δώσατέ μου τὰς ἀποδείξεις.

— Ἰδοὺ, κύριε στρατάρχα. Ἐδῶ εἶνε ὑπόμνημα, συντεταγμένον καὶ ὑπογεγραμμένον ὑπὸ τῶν δύο εὐγενῶν, περὶ τῆς θέσεως καὶ τῆς παραταξέως τοῦ γαλλικοῦ στρατοῦ περὶ τοῦ Κάδιξ, περὶ τῆς μαχίμου δυνάμεώς του, περὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἀσθενῶν καὶ τῶν τραυματιῶν, καὶ περὶ τῶν ἐπικαίρων σημείων τῆς πολιορκητικῆς ζώνης. Τὰ πάντα ἐκτίθενται, καθὼς βλέπετε, μετ' ἀκριβείας καὶ ἐμπειρίας. Ὑποδεικνύουν καὶ τὸ καταλληλότερον μέρος πρὸς ἔξοδον, ἐκεῖ ὅπου ἀκριβῶς ἔδωσαν ἡδὴ μίαν μάχην οἱ Ἀγγλοῖσπανοί, εἰς τὴν ὁποίαν παρευρέθησαν καὶ οἱ κ. κ. Σαὶν Ροκαντέν καὶ Παλουάξος. . . Ἐδῶ εἶνε μία ἐπιστολὴ

συρεν ἐξ αὐτοῦ μίαν ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν παρετήρησε προσεκτικῶς καὶ ἐπὶ μακρόν.

— Ἐτσι εἶνε, ἐψιθύρισεν, δὲν χωρεῖ ἀμφιβολία· ὁ γραφικὸς χαρακτὴρ εἶνε ὁ ἴδιος καὶ ἀπαράλλακτος. . .

— Κύριε Ρενὼ, σὰς εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸν ζήλόν σας, μολονότι θὰ ἐδίδα κάτι τι, διὰ νὰ εἶνε ψευδεῖς αἱ πληροφορίαι σας. Δυστυχῶς ὅμως εἶνε ἀκριβεῖς. . .

Καὶ δι' ἐνὸς νεύματος ἀπέλυσε τὸν κατεργάρον. Κατόπιν ἔκρουσε τὸν κωδωνίσκον, καὶ ὁ ὑπάσπιστής τῆς ὑπηρεσίας προσῆλθεν ἀμέσως.

— Λοχαγέ, διέταξεν ὁ δούξ Βελλύν μελαγχολικῶς, νὰ εἰπῇτε εἰς τὸν κ. Πρόεδρον νὰ δώσῃ τὰς ἀναγκαῖας διαταγὰς, ὥστε νὰ συγκροτηθῇ πολεμικὸν συμβούλιον ἐντὸς μιᾶς ὥρας.

Ὁ κ. Πρόεδρος τοῦ Στρατοδικείου, εἰδοποιηθεὶς ἀμέσως, ἐξέπεμψε δεξιᾶ καὶ ἀριστερᾶ τὸν ἀγγελιαφόρον του, ὁ ὁποῖος ἔτυχεν νὰ εἶνε ὁ φίλος τοῦ Ρογήρου, ὁ σκαπανεὺς Βιλλκμπόυας.

Διερχόμενος τὸ στρατόπεδον τῶν Πεζοναυτῶν, ὁ σκαπανεὺς συνήντησε τὸ

« Κύριοι, εἶπεν ὁ συνταγματάρχης, ἄρχεται ἡ συνεδρίασις. » (Σελ. 254, στήλ. α'.)

τοῦ διοικητοῦ, διὰ τῆς ὁποίας τοὺς συχαίρει διὰ τὴν λαμπρὰν διαγωγὴν των, καὶ ἐκφράζει τὴν χαρὰν του, ὅτι ἔχει πλησίον του δύο τὸσον ἀσπόνδους ἐχθροὺς τῶν Γάλλων. . . Ἡμποροῦσα, κύριε διοικητὰ, νὰ σας παρουσιάσω καὶ ἄλλα τεκμήρια, ἐπίσης πειστικά, ἀλλὰ φρονῶ ὅτι αὐτὰ ἀρκοῦν.

Μετὰ πυρετώδους σπουδῆς ὁ στρατάρχης ἐζήτησε τὰ ἔγγραφα, τὰ ὁποῖα τῷ ἐνεχείρισεν ὁ δῆθεν πράκτωρ τῆς γαλλικῆς ἀστυνομίας. Ἦσαν ἐν πλήρει τάξει, μετὰ σφραγίδας καὶ τὰ σήματα τοῦ ἰσπανικοῦ ἐπιτελείου, ἐπιθεωρημένα καὶ ὑπὸ τοῦ ἄγγλου ναυάρχου. Τέλος πάντων περιεποιοῦν τιμὴν εἰς τὴν ἀπίστευτον ἐπιτηδειότητα τοῦ καταχονίου Ρενὼ, ὁ ὁποῖος τὰ εἶχε πλαστογραφῆσῃ εἰς τὴν ἐντέλειαν.

Ὁ στρατάρχης ἠρέμνησε χαρτοφυλάκιον, εὐρισκόμενον πλησίον του, καὶ ἀπέ-

παίδιον, συνομιλοῦν μετὰ τὸν Παπαφίγκον.

— Σπουδαῖα ! τῷ ἐφώνασεν συγκαλεῖται ἔκτακτον πολεμικὸν συμβούλιον.

— Καὶ γιατί ; ἡρώτησεν ὁ Ρογήρος με πολλὴν ἀδιαφορίαν.

— Μοῦ φαίνεται, καὶ ἐλπίζω, ὅτι πρόκειται νὰ δικασθῇ ὁ Ρενὼ. Ἡ διαταγὴ τοῦλάχιστον ἐβγήκε, καθὼς μοῦ εἶπαν, ἅμα ἐπαρουσιάσθη αὐτὸς ὁ παλιῆς ἄνθρωπος εἰς τὸν στρατάρχην.

— Ζήτη ! ἐφώνασεν ὁ Παπαφίγκος.

— Ὁ κακομοῖρος ! εἶπεν ὁ Ρογήρος· θὰ καταδικασθῇ χωρὶς ἄλλο.

— Κλάψε τον κιάλα ! αὐτὸ μας ἐλείπειν ! εἶπεν ὁ σκαπανεὺς. Ἡ μήπως δὲν του ἀξίζουσι ἡ σφαῖρες ποῦ θὰ του φυτέψουν ἐπὶ τὸ κεφάλι ;

— Τοῦ ἀξίζουσι· ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἐμποδίζει νὰ τον λυποῦμαι.

— Ἄ, ἐξέλασα ὅτι εἶσαι ἀγαθός. Ἄς εἶνε. . . Ἐγὼ φεύγω. . . Βιάζομαι. . .

— Στο καλό. Καί ποτε συγκαλείται τὸ συμβούλιον; — Σὲ μιὰ ὥρα. Γειά σας! Καί ὁ Βιλλαμπούας ἀπ' ἔλθε δρομαῖος. Μόλις ἐξηφανίσθη αὐτός, ἐπικρουσίσθη ὁ λοχαγὸς Καστανιέ. Ἐρρίνετο μελαγχολικὸς καὶ περιφρονῆς. Ἐπλησίασεν ἄρχα τὸν Ρογῆρον καὶ τοῦ εἶπε:

— Παιδί μου, ἔχω λυπηρὰν ἐντολήν. . . Κλιεῖσαι ὡς μάρτυς εἰς τὸ πολεμικὸν συμβούλιον, καθὼς καὶ οἱ πεζοναῦται Παπαφίγκος καὶ Λαδουρέκος.

— Πολὺ καλὰ, λοχαγέ μου, ἀπεκρίθη ὁ μικρὸς αὐλητής· θὰ ἐπιοτιμοῦσα βέβαια νὰ μὴν ἔλθω, ἀλλ' ἀφ' οὗ ἡ παρουσία μου εἶνε ἀναγκαία. . .

— Ἀ! δὲν ἤξεύρεις λοιπὸν ποῖος πρόκειται νὰ δικασθῇ;

— Τὸ ἤξεύρω, λοχαγέ μου

— Καί δὲν σου κάμνει ἐντύπωση;

— Συγχωρῶ προθύμως τοὺς προσωπικοὺς μου ἔχθρους, ἀλλὰ δὲν εἰμπορῶ νὰ δεῖξω καὶ μεγάλην συμπάθειαν διὰ τοιοῦτους κακοῦργους!

— Περίεργον πρᾶγμα! ἐσυλλογίζετο ὁ λοχαγὸς Καστανιέ, ἀπερχόμενος μὲ βήμα βραδύ· ὁ μικρὸς δὲν ἀγαπᾷ πολὺ τὸν θεῖόν του. Νὰ εἶνε ἀρά γε τόσο ἀχάριστος, ἢ μήπως συμβαίνει τίποτε ἄλλο;

Τὸ πολεμικὸν συμβούλιον συνήλθε εἰς μικράν τινα οἰκίαν, ἐγκαταλειφθεῖσαν ὑπὸ τῶν κατοίκων τῆς, οἱ ὅποιοι εἶχον φύγῃ ἐντρομοὶ πρὸ τῶν Γάλλων.

Ὁ Ρογῆρος, ὁ Παπαφίγκος καὶ ὁ Λαδουρέκος, εἰσαχθέντες εἰς τὴν αἴθουσαν ὡς μάρτυρες, παρετήρησαν μ' ἐκπληξιν τὴν ἀπουσίαν τοῦ κατηγορουμένου.

— Μήπως τὸν ἄφησαν κ' ἐφυγε οἱ σταυρωτῆδες; εἶπεν ὁ Παπαφίγκος. Ἐχει χάρι· νὰ τοὺς ἐσκάρωςε πάλι καμμιὰ δουλειά.

— Ἀν δὲν ἔκανε πανιά, θὰ ἦταν τώρα ἐδῶ, προσέθεσε σοβαρῶς ὁ Λαδουρέκος.

Ἐξάφνα, ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τῆς φρουρᾶς ὑπολοχαγὸς τῶν γρεναδιέρων ἀνέκραξε:

— Φέρτε ἄρμ! . . . Παρουσιάστε ἄρμ! . . .

Τὸ συμβούλιον εἰσήλθε καὶ κατέλαβε τὰς θέσεις του, πέρα ἐπιμήκους τραπέζης, ἡ ὁποία ἦτο φορτωμένη ἀπὸ χαρτοφυλάκια.

Ὁ ἀξιωματικὸς ἀνέκραξε:

— Παρά πόδας, ἄρμ! . . .

Τὰ τυφέκια ἐδόθησαν ταυτοχρόνως ἐπὶ τοῦ δαπέδου.

Τὸ πολεμικὸν συμβούλιον ἀπετελεῖτο ἀπὸ ἑνα συνταγματάρχην τῶν ἐφιππων Ἀκροβολιστῶν, ὡς πρόεδρον, ἀπὸ ἑνα συνταγματάρχην τοῦ πεζικοῦ, ἀπὸ ἑνα λοχαγὸν τῶν Πεζοναυτῶν, ἀπὸ ἑνα ὑπολοχαγὸν τῶν Δραγόνων καὶ ἀπὸ ἑνα ὑπαξιωματικὸν τῆς Χωροφυλακῆς.

— Κύριοι, εἶπεν ὁ συνταγματάρχης, ἄρχεται ἡ συνεδρίασις. Οἱ κατηγορούμενοι φυγοδικοῦν, ἐπομένως ἡ δικὴ θὰ διεξαχθῇ ἐρήμην. Γραμματεῦ, ἀνάγνωσε τὸ κατηγορητήριον!

(Ἐπείτα συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΛΑΚΙΔΗΣ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 61 ος

ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

Συμφώνως πρὸς τὴν ἀποφασισθέντα, — ἴδε Ἀλληλογραφίαν τῶν φυλλαδίων 19, 20, 21 καὶ 22 ἐ. ἔ. — προκηρύσσω σήμερον Διαγωνισμὸν πρὸς Σύνθεσιν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων. Κατὰ τὸ ἔτος 1900 θὰ δημοσιεύωνται κατ' ἐβδομάδα ἀποκλειστικῶς ἐκ τῶν βραβειωμένων τῶν πρὸντος Διαγωνισμοῦ, ὡς οὐ προκηρυχθῇ νέος Διαγωνισμός. Μέχρι τέλους τοῦ τρέχοντος ἔτους 1899 θὰ δημοσιεύωνται κατ' ἐκλογὴν καὶ διὰ κλήρου Ἀσκήσεις τῶν φίλων μου, ἐκ τῆς μεγάλης συλλογῆς, τὴν ὅποιαν ἔχω ἤδη εἰς χεῖράς μου· δηλῶ δέ, ὅτι εἰς τὸ ἐξῆς δὲν ἐδέχεται ἄλλας Πνευματικὰς Ἀσκήσεις, παρὰ μόνον διὰ τὸν Διαγωνισμὸν.

Οἱ ὅροι τοῦ Διαγωνισμοῦ εἶνε οἱ ἐξῆς:

1. — Δύνανται νὰ λάβουν μέρος ὅλοι οἱ συνδρομηταὶ καὶ αἱ συνδρομητρίαι τῆς «Διαπλάσεως» καθὼς καὶ τὰ δελφία τῶν, ἀλλὰ καὶ οἱ χωριστά. Ἡ συνεργασία ἀπαγορεύεται.

2. — Ἐκαστος τῶν διαγωνισθησάντων ὀφείλει νὰ στείλῃ ἀπὸ μίαν ἢ μὲν συλλογὴν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων ἐκ τῶν κυριωτέρων εἰδῶν, γραμμένην κατὰ τὴν συνήθη τὰξιν τῆς δημοσιεύσεως, ἡ ὁποία εἶνε ἡ ἐξῆς: Λεξιγράφος, Συλλαβόγραφος, Στοιχειόγραφος· ἢ Μεταγραμμισμός, Τονόγραφος, Ἀναγραμμισμός, Αἰνίγμα, Δημῶδες Αἰνίγμα, Σχήματα ἐν γένει, ἔπειτα πάντα τὰ ἄλλα εἶδη ἀδιακρίτως, καὶ τέλος Μαχικὸν Γράμμα, Ἀκροστιχίς παντὸς εἶδους, Ἐπιτομήφωνον, Φωνηεντόλιπον, Γρίφος. Δὲν εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ στείλῃ κανεὶς ἀπὸ ὅλα τὰ εἶδη, ἀλλὰ μόνον ἐξ ἐκείνων εἰς τὰ ὅποια ἐπιδίδει περισσότερο. Ὅπως δὲ ἡ συλλογὴ τοῦ δὲν πρέπει νὰ ποτελεῖται ἀπὸ ὀλίγων τέρας τῶν 15, οὕτε ἀπὸ περισσοτέρων τῶν 20 Πνευματικῶν Ἀσκήσεων, καὶ ἐξ ἐκάστου εἶδους μόνον μίαν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ περιλάβῃ.

[Σημείωσις. Οἱ Μιάνδροι καὶ αἱ Μεταμορφώσεις διὰ Φωνηεντολίπων, ὡς ἐυκολώτατα εἶδη καὶ συνήθως ἐπιδεχόμενα πλείεστες λύσεις, ἀποκλείονται. Αἱ μᾶλλον ἐπιτυχεῖς Ἀσκήσεις ἐν γένει εἶνε ἐκεῖναι, αἱ ὁποῖαι, ἐκτὸς τῶν ἄλλων προσόντων, ἐπιδέχονται καὶ μίαν μόνον λύσιν.]

3. — Ἡ συλλογὴ τῶν Ἀσκήσεων πρέπει νὰ εἶνε πολὺ καθαρογραμμένη, ὅπως τὸ δυνατόν καλλιτεχνικώτερα, ἐπὶ χωριστοῦ φύλλου χάρτου, — θὰ ἐπρωτίμων νὰ ἦτο εἰς τὸ σχῆμα τοῦ χάρτου τῶν Δύσεων, διὰ τὴν εὐκολίαν τῆς ταξινομήσεως, — νὰ φέρῃ δὲ ἄνωθεν τὰς λέξεις: Διαγωνισμὸς 61 ος καὶ εὐθὺς ἀμέσως τὸ ὄνομα, τὸ ψευδώνυμον (ἂν ἔχῃ καὶ θέλῃ νὰ κάμῃ χρῆσιν αὐτοῦ) τὴν διαμονὴν καὶ τὴν ἡλικίαν τοῦ διαγωνιζομένου. Εἰς τὸ περιθώριον, — τὸ ὅποιον ἐπιτηδὲς ἀφίετε εὐρύ, — καὶ ἀκριβῶς ἀπέναντι ἐκαστῆς Ἀσκήσεως, πρέπει νὰ ὑπάρχῃ καὶ ἡ λύσις τῆς. (Αἱ λύσεις δὲν πρέπει νὰ γραφοῦν εἰς τὸ τέλος ὅλαι μαζί, διότι τοῦτο θὰ μ' ἐνδυσκόλευε πολὺ.)

[Σημείωσις. Ἀπαραίτητον εἶνε νὰ γράφεται ἄνωθεν ἐκάστης Ἀσκήσεως τὸ εἶδος τῆς· π. χ. Λεξιγράφος, Αἰνίγμα, Ἀπροσδόκητον κτλ. Καὶ τοῦτο διὰ νὰ ὁρίζεται ἀκριβῶς, καὶ διὰ νὰ γνωρίζω ὡς τί πρέπει νὰ κρίνω καὶ ὡς Ἀσκήσιν. Ὁ στέλλων π. χ. ἐν Αἰνίγμα ὡς Λεξιγράφον, ἢ ἐν Λογοπαίγνιον ὡς Ἀπροσδόκητον, σημαίνει ὅτι δὲν ἔχει ἀκριβῆ ἰδέαν τοῦ πράγματος καὶ ὅτι ἐργάζεται ἀτυχεῖς, ἴσως δὲ καὶ ἀντιγράφει. Ἐπομένως ἡ ἐπιγραφή ἐκάστης Ἀσκήσεως θὰ με διαφωτίσῃ πολὺ εἰς τὴν κρίσιν, καὶ διὰ τοῦτο τὴν ἀπαιτῶ ἀπὸ ὅλων.]

4. — Βραβεῖα θάπονεν μὲν τὰ συνήθη εἰς πάντας τοὺς Μεγάλους Διαγωνισμοὺς, αἱ δὲ καλλίτεροι Ἀσκήσεις θὰ δημοσιεύωνται, ὡς εἴπομεν, εἰς τὰ φυλλάδια τοῦ 1900. Οἱ διαγωνισθησόμενοι θὰ διαιρεθῶν εἰς τρεῖς τάξεις, ἀντὶ τῆς ἡλικίας τῶν, καὶ εἰς ἐκάστην τάξιν θάπονεν μὲν χωριστὰ τὰ Βραβεῖα, ἀπαράλλακτα ὅπως γίνονται διὰ τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Δύσεων. Ἐπομένως ἡ σημεῖωσις τῆς ἡλικίας εἶνε ἀπαραίτητος. Ὅσοι τυχόν θὰ παρολείψουν νὰ σημειώσουν τὴν ἡλικίαν των, θὰ κατατάχθωσιν εἰς τὴν Ἀνωτέραν Τάξιν.

5. — Δέχομαι Πνευματικὰς Ἀσκήσεις διὰ τὸν Διαγωνισμὸν μέχρι τῆς 30 Σεπτεμβρίου 1899. Ἐχέτε καιρὸν δύο μηνῶν καὶ πλέον διὰ νὰ ἐργασθῆτε καὶ νὰ συνθέσετε νέας καὶ ὡραίας Πνευματικὰς Ἀσκήσεις. Προσέχετε ὅμως νὰ μὴ περιλάβετε τυχόν εἰς τὴν συλλογὴν σας καὶ Ἀσκήσεις, ἐξ ἐκείνων τὰς ὁποίας μοῦ ἐστειλάτε ἤδη, διὰ τὸν λόγον τάχα ὅτι δὲν ἐδημοσιεύθησαν μέχρι τοῦδε· διότι αὗται εἶνε πιθανώτατον νὰ δημοσιευθῶν σήμερον ἢ αὔριον, — δὲν το ἤξεύρετε, — καὶ ἐν ταύτῃ περιπτώσει ἡ συλλογὴ θὰ ὑποστῇ ἀκρωτηριασμόν, ὁ ὁποῖος δὲν θὰ εἶνε βέβαια πρὸς ὄφελος τοῦ Διαγωνιζομένου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Φίλος τῆς οἰκογενείας τοῦ μικροῦ Κουριοκεφαλῆ, ἠθέλησε νὰ κάμῃ λαμπρὸν δῶρον εἰς τὸν χαριτωμένον αὐτὸ παιδί. Ἐπαρουσιάσθη λοιπὸν φορτωμένος βιβλία καὶ εἶπε πρὸς τὴν μητέρα:

— Κυρία μου, ἔλαθαι ὁ υἱός σας ἀγαπᾷ πολὺ τὴν Διάπλασιν καὶ ἐσκέφθη νὰ τοῦ χάρισω μερικὸς τόμος πρὸς διδασκαλίαν, διὰ νὰ διαβάξῃ τὰς διδασκαλίας.

— Μπᾶ! ἀνακρίβει ὁ Κουριοκεφαλῆς. Ὁ μπαμπᾶς δὲν θέλει τὴν ἐφημερίδα, καὶ δὲν εἶνε χρεὼν ἀκόμη, κ' ἐγὼ θὰ διαβάξω «Διαπλάσεις» δέκα ἑτῶν;

Βατάλα ὑπὸ τοῦ Τζι-Τζι-Μπομ-Μπομ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΗΣ ΨΗΦΟΦΟΡΙΑΣ. — ΗΡΧΙΣΕ!

ΣΑΣ ὑπέσχεθον τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα, ὅτι θὰ σας ἀναγγέλοι σήμερον καὶ τὴν ὁρισεμένην καὶ βέλαν. Δοῖτον, μάθετε ὅτι ἀπεφασίσαν νὰ κάμω καὶ πέτος τὴν Ψηφοφορίαν διὰ τὴν αὐξάνειν τοῦ φύλλου, καὶ διὰ τὴν γρήγορα, ἴσως τὸν προσεχῆς Σάββατον, θὰ δημοσιεύσω τὴν Προκήρυξιν μὲ ὅλας τὰς λεπτομερείας.

Κατόπιν τῶν πολυπληθῶν καὶ ἐνθουσιωδῶν ἐπιστολῶν, τὰς ὁποίας ἔλαβα, δὲν ἦτο δυνατόν, παρὰ νὰ κάμω τὴν ἀπόφασιν. Διὰ νὰ κρίνεται δὲ καὶ σεῖς περὶ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ, ὁ ὁποῖος βασιλεῖται πέτος, ἀρκεῖ νὰ σας εἰπω ὅτι ἡ Ψηφοφορία ἤρχισε, πρὶν ἀκόμη προκηρυχθῇ Μάλιστα! ἡ Ψηφοφορία ἤρχισε! Ὁ ἐξ Ἀργους φίλος μου *Παναγιώτης Καρλῆς* μὴ ἔσται ἀπὸ τώρα 14 δραχμάς, ψηφίζων ὑπὲρ τῆς αὐτῆς τοῦ φύλλου. Θέλετε τίποτε ἄλλο;

Λοιπὸν κρύψτε τὴν ὀρεξίν σας διὰ τὸ ἄλλο Σάββατον, ὅταν θὰ τα εἰποῦμε καλλίτερα.

Ἐλαβα τὴν φωτογραφίαν τῆς φίλης μου Βεργινίας *Δουκαροπούλου*, εἰς τὴν ὅποιαν ἀνεμνήθη πέτος τὸν Πάλλιον Βραδεῖον, καὶ ἐσκόπευα μάλιστα νὰ τὴν δημοσιεύσω εἰς τὸ σημερινὸν φυλλάδιον. Ἀλλ' ἔνεκα μετακαταστάσεων καὶ μεταρρυθμίσεων εἰς τὸ Φωτοστυχογραφεῖον τοῦ κ. Καζάνη, ἡ εἰκὼν δὲν ἐπρόφασε νὰ γίνῃ ἐγκαίρως, καὶ οὕτω ἠναγκάσθην νὰ ἀβάλω τὴν δημοσίευσίν της.

Ὅσοι ἀνυπομονοῦσατε νὰ λάβετε τὸ «Υπὲρ Πατρίδος» καὶ ἐποβείσθε μήπως ἤθελε βραδύνη ἡ ἐξουσία του, νὰ βλέπετε ὅτι μετ' ὀλίγας ἡμέρας θὰ εἶνε ἐτοιμὸν. Μέσα εἰς τὸ σημερινὸν φυλλάδιον θὰ εὐρετὴ τὴν ἀρχὴν τοῦ λαμπροῦ αὐτοῦ μυθιστορήματος, — ὁλόκληρον τὸ ἀτυπογραφικὸν φύλλον, τυπωμένον ὅμως ἐπὶ χάρτου πολὺ κατωτέρας ποιότητος ἐκείνου, εἰς τὸν ὅποιον τυπώθηκε τὸ βιβλίον, — καὶ θὰ εἰμπορέσθε νὰ κρίνατε τὴν ἀπολαυστικωτάτην τὴν ἀνάγνωσιν. Βλέπετε τί ἐξογνοπὸν εἶνε; . . . Δυσποῦμαι ἀληθινὰ ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι δὲν ἐπρόφασαν νὰ γίνουν συνδρομηταὶ καὶ νὰ ἐξασφαλίσουν ἀντίτυπον. Μένουν τόσο ὀλίγα, ἀφ' οὗ ἀραιεθῶν τὰ προωρισμένα διὰ τοὺς πολυπληθεῖς συνδρομητάς, ὥστε ἂν δὲν σπεύσουν καὶ τώρα νὰ παραγγέλλουν, τρέχουν τὸν κίνδυνον νὰ μὴ εὐρυν ἀργότερα.

Εἶδα τὰ παράπονά σου, Ἀγγορρολογιώτα, καὶ ἐτεπλόγη. Πῶς ἤθελες νὰ ἡξέσω, ὅτι δύο ἀπὸ ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι σὲ ὑπερηκόντισαν εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῆς Γαλλικῆς, ἔκαμαν τὰς μεταρρυθμίσεις των μετὰ τὴν βοήθειαν τοῦ καθηγητοῦ των; Μήπως τὸ εἶχαν σημειώσῃ ἀπὸ κάτω; Ἐγὼ ὅπως εἶδα ἔκρινα, καὶ ἐκείνοι πλέον ἄς κάμουν καλὰ μετὰ τὴν συνειδήσιν των. . .

Κωνσταντίνε *Τζαναβάρα*, σὲ δέχομαι μετὰ πάσης χαρᾶς. Ἡ ἡλικία σου δὲν εἶνε ἐμπόδιον, καὶ πολλοὶ ἄλλοι δεκάετητες, καὶ μεγαλύτεροι ἀκόμη, οὐ γράφουν καὶ λαμβάνουν μέρος εἰς τοὺς Διαγωνισμούς καὶ εἰς ὅλα. Ἡ Διάπλασις εἶνε διὰ παιδιὰ, ἀλλὰ καὶ δι' ἐνήθους.

Ὁ καίμενος μου ὁ *Ἐχθρὸς τοῦ Σύλλα*! Ἐσπασε τὸ πόδι του, — δὲν ἀκούτε; — καὶ τώρα εἶνε εἰς τὸ κρεβάτι. Καὶ πῶς νομίζετε; Νὰ πῶς: Ἦταν μὲ τὸ ποδὶ ἄτονον, ὅταν εἰς τὴν στροφήν ἐνὸς δρόμου τὸν συναντᾷ μία ἄμαξα, γίνονται σύγκρουσις, σπάζει τὸ ποδὶ ἄτονον, πλῆπει ὁ ποδὶ ἄτονος, σπάζει τὸ πόδι του. Ὁ ἄμαξας συνελθὼν καὶ ἐφυλάκισθη — μοῦ γράφει, — ἀλλὰ κατὰ τί με ὠρλήσαν αὐτό, ἀφ' οὗ τὸ πόδι μου δὲν ἐβραβεύθη; • Περαιστικά, φίλε μου, περαιστικά. . .

Κάμποσον καιρὸν εἶχες νὰ μοῦ γράψῃς, *Μοῦσα* τῆς *Ἀστρονομίας*. Μὲ ἱκανοποιεῖς ὅμως μετὰ τὴν ἀναγγέλιαν τῶν εὐχαριστῶν ἐνῶν, ἐπαίνων, συγχαρητηρίων, ὁδῶν κτλ. Σὲ συγχαίρω καὶ σου εὐχομαι νὰ τύχῃς καὶ ἀνωτέρων τιμῶν διακρισέων εἰς τὸν βίον σου.

Πηνελόπη Ι. Μοσκοφίδου, σὲ συχαίρω διὰ τὰ πατριωτικώτατα αἰσθήματά σου κ' ἐπιθυμῶ πολὺ νὰ σ' ἔχω φίλην τακτικῇ. Κατὰ τὸν Κανονισμὸν δὲν εἰμπορῶ νὰ σου δώσω ἐγὼ ψευδὸν ὄνομα· σὺ θὰ προτείνῃς μερικὰ τῆς ἀρεσκείας σου, κ' ἐγὼ θὰ σοὺ ἐγκρίνω τὸ καταλληλότερον. Δοιπὸν περιμένω.

Ἀ, *Φερωτὴ Βαρκοῦλα* [ΕΕ] δὲν ἤξεύρεις πόσον ἐδυσχερᾶσθαι μὲ τὴν ἐκ-ἐν-τὴν περιγραφήν, τῆς σχολικῆς ἐορτῆς! Τὶ χαριτωμένος ἐκεῖνος ὁ μικρὸς καπελᾶς καὶ τὴν ὠραία πού τον ζωγραφίζεις!

Ἐλένη *Γρ. Οἰκονομίδου*, ἡ γνώμη μου εἶνε ἡ ἐξῆς: Τώρα πλέον ἤξεύρεις ἀρκετὰ, ὥστε νὰ ἡμπορῇς νὰ καταγίνεσαι μόνη σου. Ἀρκεῖ μόνον νὰ προμηθεύῃς τὰ ἀναγκαῖα ἐλληνικὰ βιβλία (Γεωγραφίαν, Φυσικὴν, Ζωολογίαν, Ἱστορίαν κτλ. κτλ.) καὶ νὰ ἰδῇς πού μετ' ὀλίγον θὰ μάθῃς ὅλους τοὺς ἐλληνικοὺς ὅρους, ἀφ' οὗ γνωρίζῃς τὰ πράγματα ἐκ τῶν εἰς ἄλλην γλῶσσαν σπουδῶν σου. Χρειάζεται βέβαια ὀλίγος κόπος· ἀλλὰ πρέπει νὰ τὸν ὑποστῇς χάριν τοῦ ἐθνικοῦ σου.

Ναί, ναί, *Κεραυνὸς*, [Ε] ἀνικωμένοι θὰ μάθωμεν νὰ νικήσωμεν! Ὡς εὐκαίρως ἐνθυμηθῇς τὸ λόγιον τοῦ Μεγάλου Πέτρου, τὸ ὅποιον πρέπει νὰ ἔχουν ὑπ' ὄψει των οἱ μὴ βραδυνόμενοι εἰς τοὺς Διαγωνισμούς, διὰ νὰ ἐνθαρρυνῶνται καὶ νὰ ἐπιμένουν, ὅπως σὺ, καὶ νὰ νικήσουν μίαν ἡμέραν ὅπως ὅλοι οἱ ἐπιμένοντες. Πῶς σοὺ φαίνεται λοιπὸν ὁ κατὰ τὴν φράσιν σου «ἀσκητικὸς» Διαγωνισμός; Ἀ, μὰ μὲ πολὺ ὅσοστο μοῦ ἔγραψες σήμερον.

Φαίνεται, *Ναυτοπούλα*, — ἂν κρίνω ἀπὸ τὰς ἐπιστολάς των φίλων μου, — ὅτι τὸ περυσινὸν πᾶθμα θὰ γίνῃ μάθημα. Καθένας δηλαδὴ θὰ εἴπῃ: «Ἀς μὴ παραλείψω νὰ ψηφίσω» (ὅπως ἔκαμα πέρυσιν, νομίζω δὲ δὲν πειράζει,) διὰ νὰ μὴ ἀποτύχῃ καὶ πάλιν ἡ Ψηφοφορία. Ἐπειτα πέτος δὲν πρόκειται περὶ διπλασιασμοῦ τῆς συνδρομῆς, ἀλλὰ μόνον περὶ μικρᾶς αὐξήσεως, καὶ δὲν θὰ ζητήσω ὅς ὄν νὰ ψηφίσουν 2,000 συνδρομηταί, ἀλλὰ πολὺ ὀλιγώτεροι. Εἰμαι βέβαιος, ἀποφασισμένη νὰ κάμω τὴν αὐξήσιν, ἔστω καὶ ἂν προκύβηται νὰ ὑποβληθῇ εἰς βυσίαις. Ἀλλὰ εἶνε ἀπαραίτητος καὶ μίαν κάποια προθυμία ἐκ μέρους τῶν φίλων μου, τὴν ὅποιαν καὶ περιμένω.

Νὰ σοὺ ἐξηγῶ τί συμβαίνει, *Ταμερλάνα*. Αἱ διευθύνσεις τῶν συνδρομητῶν δὲν τυπώνονται μίαν — μία, ἀλλὰ ἀνὰ τεσσαράκοντα — περιμένω λοιπὸν ἐκαστοτὲ νὰ συμπληρῶνται αὗται ὁ ὁ ρυθμὸς, καὶ τότε τὰς στέλλω μαζί εἰς τὸ τυπογραφεῖον. Ὑπόθεσε λοιπὸν ὅτι χθὲς συνεπλήρωσα 40 νέας διευθύνσεις καὶ τὰς ἐτέυψα, καὶ ὅτι σήμερον μοῦ παραγγέλλετε, σὺ καὶ δέκα ἄλλοι, νέας διευθύνσεις. Τί θὰ συμβῇ; Ὁ δὲ περιμένω ὀλίγας ἡμέρας ἕως οὗ αἱ 11 γίνων 40, διὰ νὰ τὰς τυπώσω, καὶ ἐν τῷ μεταξύ ὁ διεκπεραιωτής θὰ σας στέλλῃ τὸ φύλλον μετὰ τὴν χειρόγραφον. Ἐνόησες;

Μετὰ χαρᾶς ἀναγγέλλω, ὅτι καὶ εἰς τὴν Ἀλεξανδρείαν ἰδρύθη Σύλλογος, σκοπὸν τὴν διδασκίαν τοῦ φύλλου μου ἐδᾷ παντὸς μέσου. Ὁ Σύλλογος ὀνομάζεται «Νεότης» ἔχει δὲ πρόεδρον τὸν *Γεώργιον Ι. Αἰνιῆτην*, ταμίαν τὸν *Γεωργίου Γ. Μακρῆν* καὶ γραμματεῖα τὸν *Κωνστ. Κ. Κωνσταντινίδην*. Τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους αὐτοὺς τοὺς καλοὺς μου φίλους, καὶ ἀναμένω τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἐνεργειῶν των, τὸ ὁποῖον δὲν ἀμφιβάλω, ὅτι θὰ εἶνε λαμπρὸν, ἀφ' οὗ πρόκειται νὰ ἐνεργήσουν εἰς τὴν Ἀλεξανδρείαν, ὅπου τόσο ζοῦν Ἑλληνας!

Ἀκρίτις τῆς *Σελήνης* [Ε] διὰ τὴν ἐνθουσιώδη ἐπιστολήν σου. Αἱ λύσεις ἐλήφθησαν εἰς τὴν ἐρωτήσιν σου ἀπαντῶ ναί, δηλαδὴ λαμβάνονται ὑπ' ὄψει καὶ αἱ λύσεις τῶν Ἀσκήσεων, αἱ ὁποῖαι ἔχουν περισσότερους τοῦ ἐνὸς ἀριθμούς, (Μαχικὰ Γράμματα, Λογοπαίγνια, Κεκρυμμένα ὀνόματα,) ἔστω καὶ ἂν δὲν εὕρῃ κανεὶς ὅλα τὰ ζητούμενα. Ἐννοεῖται ὅμως, ὅτι τοῦ σημειώον-

ται τόσα ὀρθὰ λύσεις, ὅσα εἶνε τὰ ὑπ' αὐτοῦ ὀρθῶς εὐρεθέντα.

ΤΑΜΕΙΟΝ ΥΠΕΡ ΕΓΓΡΑΦΗΣ ΑΠΟΡΩΝ

Αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα ὁ ἐκ Καλλιπόλεως φίλος μου *Κωνσταντίνος Τζαναβάρας* [ΕΕ] μοῦ ἐστειλὲν 8 πρ. γρ. διὰ νὰ ἐγγράψω τὴν μικρὰν ἀπορὸν συμπολιτὶδάν του, ἡ ὁποία μοῦ εἶχε γράψῃ τὴν ἐπιστολήν που εἶδατε εἰς τὸ 24ον φυλλάδιον. Τοῦτο καὶ ἐπράξα μετὰ χαρᾶς, ὥστε τώρα πλέον δὲν μένει νὰ ἐγγραφῇ παρὰ τὸ ἀπορὸν παιδίον τοῦ Σουλινᾶ, τὸ ὅποιον μοῦ ἐστειλῆσεν ὁ φίλος μου *Μιχαὴλ Παρασκάκης*.

Ἐλπίζω ὅτι ἡ λειτουργία τοῦ εὐεργετικοῦ τούτου ταμείου δὲν θὰ σταματήσῃ ἕως ἐδῶ, καὶ ὅτι θὰ λάβω ἀκόμη καὶ ἄλλας συστάσεις καὶ ἄλλας εἰσφοράς.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους: *Μολικὸν Σέλας* (Π. Α. ἔγω ὅμως μίαν ἀπορίαν μόνη σου μοῦ ἔγραψες, ἡ διὰ χεῖρὸς τοῦ ἀδελφοῦ σου;) *Ἀγαπημένην Ἀδελφούλαν* (Ε. Χ φαίνεται ὅτι δὲν ἔλαβες τὴν προηγουμένην μου ἐπιστολήν· μόνον αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον ἦτο ἐλευθερὸν) *Τίτον* (Γ. Σ. αὐτὸ ἐξέλεξα;) καὶ *Κουρούπαν* (Α. Σ.)

Μοῦ ἔστειλαν ἀκόμη τὴν λύσιν τῆς Μαχικῆς Εἰκόνος, πρὸ τῆ

